

LE FAUCONNIER.

Als men het zaaltje van de Mij tot Bevordering van Bouwkunst binnentreedt, waar Le Fauconnier's laatste werken zijn tentoongesteld, weet men het meteen: het cubisme heeft wederom een ijverig aanhanger verloren. Heeft men dit pijnlijke feit zonder verder commentaar vastgesteld, dan merkt men verder op, dat de verf trots de algemeene stijging der prijzen nog niet te duur schijnt te zijn. Volkomen dezelfde resultaten konden verkregen zijn met de helft.

Het komt mij voor dat Le Fauconnier een schilder is met fijn kleurgevoel, die zichzelf geweld aandoet. Een gezicht op daken, met een mooi luchtje en ook mooie kleuren in de pannen wordt bedorven door het al te cru, te brutaal er op gooien van de verfkwakken, die van elke pan een goot maken. De schaduw-tinten in de gezichten der Zeeuwsche boerinnen, zijn er zoo hard en gemeen in gezet, dat het niet aan te zien is. Soms zijn wolken aangeduid als zoo compacte massa's met zulke scherpe

contouren, dat het denkbeeld „lucht" volkomen wordt terzij gesteld. Op de portretstudie van den dichter Albert Verwey zijn de handen zoo barbaarsch behandeld dat men er van weg loopt, — toch is in diezelfde studie hier en daar beschaafder toon. In het geteekende portret (in rood) van den violist zijn kinderachtigheden van teekening die opzettelijk moeten zijn, en de oogopslag is onecht: de man schijnt te loenschen, hoewel het schilderij hem een geheel anderen blik toekent, en zijn

oogen normaal afbeeldt. Een paar stillevens, een portret van een man met rooden baard en een groot schilderij met een vogel in een kooi geven betere kleurcombinatie te zien dan de rest. Ook in deze echter toont Le Fauconnier zich wel een schilder, maar geen sterk schilder, en vooral geen sterk teekenaar. Ik begreep meer van zijn reputatie, toen hij nog cubist was; zou het zijn dat hij, nu hij terugkomt van de leer waarin hij een der voornaamste verkondigers scheen,

als het ware opnieuw moet beginnen? Het portret van den man met den bril op de eerste tentoonstelling van den Modernen Kunstkring (één van die schilderijen, die met de kisten waarin zij zaten, een zoo grappige vermaardheid hebben gekregen), kwam mij verder, rijper, dieper voor dan iets, dat hier geëxposeerd is. Ware het zoo, dan is deze moeizame terugkeer tot het praecubisme niet zonder tragiek, en maakt hij een tentoonstelling belangrijk, die het op zichzelf nauwelijks zijn zou. Want het werk dat men hier bij elkaar ziet, schijnt wel niet van een beginner, maar toch van een tob-

ALB. VERWEY, NAAR TEEKENING VAN FAUCONNIER.

ber; er is niets krachtigs aan, noch in de conceptie, noch in de uitvoering. Wat er verdienstelijk in is en toch hoop geeft, zijn eenige niet onfijne partijen over de verschillende schilderijen verdeeld. Maar is het niet curieus, dat onze bijzondere aandacht wordt gevraagd — in dezen tijd, na wat wij vorige jaren hier hebben gezien van Le Fauconnier den cubist (eerste stadium) en Le Fauconnier den bijna-futurist (tweede stadium) voor denzelfden als middelmatig impressionist. C.V.